

FITXER DE SABERS PER A UN TEMPS D'EMERGÈNCIES

Daniel López del Rincón
i Víctor Ramírez Tur

A casa de les nostres famílies encara guarden com un tresor el *Fichero Sarpe. La buena cocina*, vuit volums de receptes culinàries ordenades alfabèticament en arxivadors de dues anelles. Nosaltres tenim el record de veure alguns d'aquests fulls rondant per la cuina, tacats de farina, tomàquet i altres salses, abans de tornar a ser desats i de romandre al costat de la resta de receptes mentre esperen que hi hagi noves i delicioses menges per preparar. El format permetia fer un ús i una selecció àgils d'entre una oferta de receptes, algunes de les quals continuen esperant que algú de casa les agafi per primera vegada, mentre que d'altres pràcticament sobreviuen i legibles per les taques d'oli i salsa.

Aquell llibre ha inspirat la forma d'aquesta publicació, i també la de totes les pràctiques artístiques contemporànies que ja van decidir configurar-se a tall de receptes, d'instruccions o de mostraris. *Semiotics of the kitchen* (1975), en què Martha Rosler va representar una mena de *Fichero Sarpe* per passar pàgina i deixar enrere aquelles gramàtiques de la feminitat condemnades a reproduir la llengua de la domesticitat culinària; les famoses *Event Cards*, pensades per perdre la correspondència enviada o deixar que el telèfon soni sense agafar-lo, que van transformar l'artefacte artístic en un joc que havien d'activar els usuaris i que Georges Brecht va compilar, el 1959, a la caixa Fluxus *Water Yam*; la trajectòria de Yoko Ono, basada en tota mena d'instruccions, algunes fins i tot de necessària higiene: "*Try to say nothing negative about anybody for three days, for forty-five days, for three months. See what happens to your life*" (*Cleaning Piece III*, 1996); les carpetes d'anelles d'On Kawara per poder viatjar en el temps a través dels mil·lennis (*One Million Years, past/future*, 1970 i 1980), o els fitxers de Stanley Brouwn per llegir el món des d'unitats subjectives de mesura; o, per posar un exemple més de les infinites converses artístiques pensades a manera d'arxivadors –vegeu l'índex d'*Art & Language*, 1971–, els mostraris d'Ignasi Aballí, un artista capaç de convertir la síndrome de Diògenes en una proposta ecològica.

Així, doncs, esperem que qui ara tingui aquesta publicació a les mans la pugui utilitzar com un planter de maneres de fer, de línies d'investigació i, en definitiva, de sabers de les persones implicades en la programació de la Sala d'Art Jove durant el 2021 i l'inici del 2022. Nosaltres, almenys, intuïm que recorrerem a aquest fitxer d'emergències quan ens

calgui sacsejar la nostra mirada i escollirem, en funció del dia, una recepta per mirar corbadament; una altra per assajar l'empatia des de la visió perifèrica de la cua de l'ull, i una altra per mantenir les nostres nits d'estiu en un punt de ceguesa. De la mateixa manera, el dia en què ens sentim perduts anirem a l'encontre de les múltiples rutes psico-geogràfiques que aquí s'inclouen, sigui per preparar una deriva de felices confusions naturoculturals o sigui per combatre les podridures i asfíxies urbanes des del joc, la delinqüència, l'alcohol o el tecno. Que cadascú se serveixi al seu gust. Les urgències i els anhels descentralitzadors ens faran utilitzar els mostraris que ens ensenyen a conviure amb els altres no humans, a viure en el dol i la responsabilitat de les nostres decisions en la quotidianitat, a entendre que l'experimentació, com el laboratori, pot ser un espai co lectiu per al canvi. Tenim la intuïció que ben aviat separarem les fitxes que ens ensenyaran a cosir, tant per teixir procediments que ens porten de la tradició local als recorreguts colonials com per aprendre a distingir entre els originals i els simulacres, o fins i tot per assolir la difícil tasca d'Aracne de diagnosticar els oblits i la precarietat de les teixidores al mateix temps que els retem homenatge. I no és per posar-nos megalòmans, però gairebé ens atrevim a afirmar que algú pot construir-se part d'una casa a un preu raonable i escollint fins i tot la companyia: ja sabem on anar i quin mobiliari muntar per emborratxar-nos quan ens atrapi un nou estat d'aïllament, quina habitació decorar quan necessitem l'afecte de les nostres amigues i dels nostres referents –com si no fossin el mateix...–, i quina taula configurar quan ens cal encetar converses sobre

preguntes esmunyedisses. Si algú s'està estressant, que no es preocupi, ja que també hi trobarà les instruccions per fer una obra per fer. I si un dia algú s'enfronta a la dura tasca de mantenir una sala d'art o un espai similar des de l'afecte, també trobarà en aquesta publicació les traces de la paciència, l'acompanyament tendre i eficaç i, sobretot, l'empatia.

Potser algun usuari avançat intenta barrejar algunes d'aquestes pautes, o potser necessita perforar altres materials i afegir-los a aquest mostrari, fer servir un dels pòsters per ocultar una esquerra del lavabo o utilitzar l'arxivador al revés, com si fos una cabana, per protegir el que calgui.

PLI- É COLLECTIVE

Eva Paià, Marina Ribot Pallicer, Angelica Tognetti

Cuinar la col·lectivitat a partir de la gestió d'un espai implica amassar relacions orgàniques, horitzontals i compartides, relacions de mescles i d'embolics. Al llarg d'aquest primer any com a col·lectiu gestor de la Sala d'Art Jove, ens hem deixat fondre en un conjunt de persones i de pràctiques, en espais de consens i de dissens, posant-nos a l'escolta de les artistes i de les curadores, dels espais col·laboradors i de l'equip que confita la Sala, de l'edifici i dels seus pots, de les veïnes i de les amigues.

Juntament amb en Daniel i en Víctor (equip de mediació del 2021), hem volgut que algunes d'aquestes mal·leabilitats, trobades inesperades i mixtures quedin recollides i impregnin aquesta publicació. Les pàgines són les molles d'un programa més extens que s'ha remenat entre cossos i danses, derives i fugides, especulacions i ecologies, ruïnes i pols.

Hem concebut aquesta publicació amb les ganes de barrejar-nos, com si fos un espai d'obertura, guisat en diferents temps, que es fa segons el gust de cadascuna. Hem volgut explorar una altra materialitat, un dispositiu que desbordi la idea d'anuari per treure del forn un format lliure que permeti llançar noves preguntes. Ens allunyem del catàleg, del reflex i del resum per assaborir l'esbós, la fluïdesa i la condensació.

Per fer-ho possible ens hem trobat a La Caldera, inspirades per les seves diferents maneres de cuinar les publicacions des del cos i el moviment. Ens hem reunit en aquest espai per pensar conjuntament la materialitat d'aquesta edició i, en diàleg amb l'equip de mediació, ha sorgit la idea de donar-li un format de pistes o de receptari. Un receptari és un compendi, un aglutinament que es pot seguir al peu de la lletra, però que també es pot adobar i transformar: canviar-ne les quantitats, incloure-hi altres aliments i sabors, etc.

Les artistes d'Art Jove Producció 2021 hi han posat un tast de la seva feina mitjançant receptes i pistes disperses, compartint les seves pràctiques i accions. El que teniu a les mans és el resultat d'un procés de cocció lenta, que vol obrir-se a nous usos i manipulacions.

